

TẬP ĐỌC

Vương quốc vắng nụ cười

Ngày xưa ngày xưa, có một vương quốc buồn chán kinh khủng chỉ vì cư dân ở đó không ai biết cười. Nói chính xác là chỉ có rất ít trẻ con cười được, còn người lớn thì hoàn toàn không. Buổi sáng, mặt trời không muốn dậy, chim không muốn hót, hoa trong vườn chưa nở đã tàn. Ra đường gặp toàn những gương mặt rầu rĩ, héo hon. Ngay kinh đô là nơi nhộn nhịp cũng chỉ nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng sỏi đá lạo xao dưới bánh xe, tiếng gió thở dài trên những mái nhà... Nhà vua, may sao, vẫn còn tỉnh táo để nhận ra mối nguy cơ đó. Ngài họp triều đình và cử ngay một viên đại thần đi du học, chuyên về môn cười.

Một năm trôi qua, thời hạn học tập đã hết, nhà vua thân hành dẫn các quan ra tận cửa ải đón vị đại thần du học trở về. Ai cũng hồi hộp mong nhìn thấy nụ cười mầu nhiệm của ông ta. Nhưng họ đã thất vọng. Vị đại thần vừa xuất hiện đã vội rập đầu, tâu lạy :

- Muôn tâu Bệ hạ, thần xin chịu tội. Thần đã cố gắng hết sức nhưng học không vào.

Các quan nghe vậy iu xiù, còn nhà vua thì thở dài sùn sụt. Không khí của triều đình thật là ảo nãø. Đúng lúc đó, một viên thị vệ hót hải chạy vào :

- Tâu Bệ hạ ! Thần vừa tóm được một kẻ đang cười sằng sặc ngoài đường.

- Dẫn nó vào ! - Nhà vua phán khởi ra lệnh.

(Còn nữa)
Theo TRẦN ĐỨC TIẾN

- **Nguy cơ** : điều có thể gây ra tai hoạ lớn.
- **Thân hành** : tự mình làm, không để người khác làm thay.
- **Du học** : đi học xa (thường là ở nước ngoài).

1. *Tìm những chi tiết cho thấy cuộc sống ở vương quốc nọ rất buồn.*
2. *Vì sao cuộc sống ở vương quốc ấy buồn chán như vậy ?*
3. *Nhà vua đã làm gì để thay đổi tình hình ?*
4. *Kết quả việc nhà vua làm ra sao ?*